

บทนำ

ภายใต้ราชสำนักด้าซิง เกิดผู้มีอิทธิพลยิ่งใหญ่
 สำนักเดินเรือได้หล้าผูกธรรมาเป็นหนึ่ง
 คณะละครไพศาลแผ่ศิลปะทั่วถึง
 ผ้าทอเจียงหนานอวดโฉมวิจิตรตราตรึง
 ร้านสุราสมคะนึ่งเชิญเชื้อผู้คนรื่นเริง
 ยอดคนต่างวงการเถลิงเกียรติประจักษ์ตาพาใจหญิงให้ปองหมาย
 กิจการลือชื่อขจรขยายก้าวไกลล้ำเลิศสุดรุ่งเรือง
 วางรากฐานนับร้อยปี ไชติรัศมีลือเลื่อง ทำยสู่มือคนงาม
 เส้นทางวักยอดเขาวน ขจัดสิ่งด้อยพันเจริญตาม...แลหวนคืนเฟื่องฟู

7

โรงต่อเรือสกุลอินพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล คนงานมากมายกำลังร่วนวาย อยู่กับการเตรียมวัสดุดิบอยู่หน้าคลังเก็บไม้และคลังเก็บผ้าป่าน คนงานใน โรงตัดเย็บผ้าใบและโรงหลอมเหล็กต่างก็ทำงานกันจนไม่มีเวลาหยุดพัก

ลิกเข้าไปด้านใน ใกล้กับป่าต้นไทรทอง* ทางด้านหลังมีศาลาตั้งเด่น เป็นสง่าอยู่หลังหนึ่ง ศาลาหลังนั้นแขวนม่านไม้ไผ่บังตาเอาไว้ หญิงสาว ร่าจอรชรคนหนึ่งยืนอยู่หลังม่านไม้ คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นจ้องมองภาพ ออกแบบที่วางไว้บนโต๊ะ

"แม่แล้ว! แม่แล้ว!"

เสียงตะโกนดังมาแต่ไกล ทำให้คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นอย่างไม่พอใจ มากขึ้น นางยกพู่กันขึ้นและจรดพู่กันวาดลงไปอีกสองสามที พยายาม จับภาพความคิดที่อยู่ในหัวคำนึงของนาง

* ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง ภาคเหนือของไทยเรียกว่าต้นมะเขยา เมล็ดใช้คั้นน้ำมันเรียกว่าน้ำมันถง เนื้อไม้เบาและอ่อน ใช้ทำไม้กระดาน เติงยอน เป็นต้น

"คุณหนู เกิดเรื่องใหญ่แล้วอรับ" ชายชราวิ่งมาพร้อมกับเสียงตะโกน ทำทางกระฉับกระเฉงคล่องแคล่วว่องไวต่างกับรูปลักษณ์ภายนอกที่แก่ชรา

"ลุงผู้ ข้าเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าส่งเสียงดังเวลาข้าร่างแบบ อยู่" หญิงสาวยังคงจรดพู่กันวาดต่อโดยมิได้เหลียวมองชายชราแม้แต่น้อย

ลุงผู้จ้องมองคุณหนูของตนพลางขมวดคิ้วอย่างอดไม่ได้ ใบหน้าของคุณหนูงดงามอ่อนหวาน ดวงตาที่ทำให้ผู้คนต้องมองอย่างเคลิบเคลิ้มคู้่นั้น เปล่งประกายเจิดจ้า จมูกโด่งเขตรัน ริมฝีปากแดงอ้ม มองอย่างไรก็เป็น สาวงามอรชร ทว่าดูนางแต่งกายแล้วช่างอยากจะกระอักเลือดแทนนายท่าน เสียจริง

นางสวมชุดยาวเฉกเช่นสตรีทั่วไป แต่ท่อนล่างกลับไม่ใช่กระโปรง เป็น กางเกงยาว ยิ่งไปกว่านั้น ที่เอวของนางยังรัดผ้าเอาไว้เพื่อให้สะดวกในการ ทำงาน แขนเสื้อก็หาได้เหมือนกับเสื้อของคุณหนูมีสกุลทั่วไปไม่ กลับเป็น แขนทรงกีบม้า* เพราะนางเคยบอกว่าแขนเสื้อแบบนี้ทำให้ทำงานสะดวก ขึ้น มองดูแล้วจะว่าเหมือนบุรุษก็ไม่เหมือนบุรุษ แต่งตัวก็เหมือนไม่แต่งตัว ช่างไม่สมกับตำแหน่งคุณหนูใหญ่แห่งสกุลอินเลยแม้แต่น้อย

แต่หากว่ากันอีกที มีคุณหนูสกุลใดบ้างขลุ่ยตัวอยู่แต่ในโรงต่อเรือ เช่นนี้

"คุณหนู เกิดเรื่องใหญ่แล้วอรับ สำนักเดินเรือได้หล่ายเลิกใบสั่ง ต่อเรือแล้ว ทั้งยังขอส่งคืนเรือสำเภาที่เราส่งไปเมื่อวานอีกด้วย" ลุงผู้กล่าว อย่างรีบร้อน

"อะไรนะ!" อินชิวหลียกมือขึ้น ทันใดนั้นพู่กันในมือก็เผลอบัดโดนแก้ม

* เสื้อแขนทรงกีบม้า แขนเสื้อมีลักษณะสอบแคบก่อนจะขยายออกตรงส่วนชายคล้ายกับม้า ชายสูงค้ำศีรษะแขนจุนยมิใส่เพื่อไม่ให้ รุ่มร่าม สะดวกกับการทำงาน

ของนางเป็นรอยหมึกลากยาว "ทำไมกัน แม้สำนักเดินเรือใต้หล้าจะเป็นสำนักเดินเรือที่ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวง แต่ก็ไม่น่าจะทำเช่นนี้ เกิดอะไรขึ้นกันแน่"

"คุณหนู นอกจากสำนักเดินเรือใต้หล้าจะเป็นสำนักเดินเรือที่ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวงแล้ว ยังกุมอำนาจการเดินเรือทั่วแผ่นดิน ถ้าสำนักเดินเรือใต้หล้ายกเลิกการค้ากับเรา เราคงเสียหายครั้งใหญ่เป็นแน่ และถ้าลูกค้ารายอื่นรู้ข่าวเข้า ไม่น่าอาจจะแคลงใจในสินค้าของเราและพากันยกเลิกใบสั่งจอง เช่นนั้นเราควรทำอะไรดีขอรับ" ลุงผู้กล่าวด้วยความกังวลใจ

เมื่อเดือนก่อนตอนได้รับใบสั่งสินค้าจากสำนักเดินเรือใต้หล้า ทุกคนในโรงต่อเรือต่างก็พากันดีใจ ส่งมอบสินค้ากันไปอย่างราบรื่น ทั้งยังได้รับใบสั่งซื้อเรือสำเภานขนาดกลางและเรือขนส่งขนาดใหญ่มาอีก ไหนเลยจะคิดว่าเมื่อวานเพิ่งจะส่งมอบเรือสำเภาลำแรกไป วันนี้กลับถูกตีกลับมา

"หยุดพูดเหลวไหล!" อินชิวหลิวพูดขัดขึ้น "ฝ่ายนั้นไม่ได้บอกสาเหตุบ้างหรือ คงไม่ใช่เพราะเห็นอะไรขัดหูขัดตาแล้วก็มาคืนสินค้ากระมัง"

นางมุ่นใจในเรือที่นางออกแบบทุกลำ นอกจากนั้นทุกครั้งก่อนส่งมอบเรือ นางยังให้นายเรือได้ทดลองเดินเรืออยู่หลายรอบเพื่อให้มั่นใจว่าเรือไม่มีข้อบกพร่องจึงจะทำการส่งมอบ ทำไมจึงเกิดเรื่องได้ หรือว่าสำนักเดินเรือใต้หล้าตระหนักตนว่ามีอิทธิพลมาก คิดใช้พวกนางต่อเรือให้เปล่าอย่างนั้นหรือ

"ได้ยินว่าเจ้าสำนักของที่นี่เพียงก้าวเท้าลงเรือ เหลียวมองแคสองสามที ไม่แม้แต่จะจับต้องสิ่งใดก็ยืมเยาะ แล้วให้คนเรียกพวกเรานำเรือกลับมา คนที่อยู่在那นั่นเพียงเห็นท่าทีของเขาก็พากันกลัวลนลาน ไม่กล้าถามมากจึงได้..."

"ไม่กล้าถามงั้นหรือ เกิดเรื่องอะไรกัน!" อินซิวหลิววางพู่กันลงบนโต๊ะ "ข้าจะไปถามให้ชัดเจน เจ้านายของพวกเขายิ่งใหญ่มาจากไหนจึงกล้ามา ล้อพวกเราเล่นเช่นนี้" พุดจบนางก็หันกายเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

"คุณหนู! อย่าว่าวามขอรับ!" ลุงผู้ยืนตะลึงไปชั่วขณะก่อนจะเร่งเท้า ร้องตาม ได้ยินว่านายใหญ่แห่งสำนักเดินเรือได้หล่าข้างนำกลัวยิ่งนัก คุณหนู จะไม่ตกอยู่ในอันตรายหรือ เขาต้องรีบตามไป มิเช่นนั้นอาจจะไม่ทันการ

อินซิวหลิวเดือดแค้นเป็นการใหญ่ ไม่สนใจว่าเจ้าของบ้านจะมีสามเศียร ทหารหรือไม่ หากกล้ามาตั้งแง่ติเตียนเรือของนาง นางไม่มีทางยอมแน่

ด้วยเหตุที่โรงต่อเรือสกุลอินอยู่ติดกับท่าเรือหงโจว และที่ทำการของ สำนักเดินเรือใต้หล้าแห่งเมืองหลวงก็อยู่ใกล้ท่าเรือหงโจวเช่นกัน อินซิวหลิว จึงไปถึงสำนักเรือได้อย่างรวดเร็ว

"เรียกเจ้าสำนักของพวกเจ้าออกมา!" อินซิวหลิวกล่าวด้วยน้ำเสียงแสดง อำนาจทันทีที่เหยียบเข้ามาในสำนักเดินเรือใต้หล้า

"แม่นาง ไม่ทราบว่าคุณมาจากที่ใด" พ่อบ้านสวมชุดยาวที่ยืนอยู่ ด้านหนึ่งถามขึ้น

"ข้าคืออินซิวหลิว มาเพื่อพบคุณชายเก้าสกุลฮั่ว นายของพวกเจ้า จู่ๆ เขาก็ส่งเรือของเรากลับคืนมาโดยไม่กล่าวอะไรสักคำ แล้วจะไม่ให้ข้ามา ถามหาความกระจ่างอย่างนั้นหรือ ข้าได้ยินมาว่าแม่เขาจะทำงานเอาแต่ใจ แต่เรื่องทำการค้ามันว่าเป็นที่นับหน้าถือตา วันนี้ข้าเพิ่งจะรู้ว่าคำเล่าลือ เหล่านั้นเชื่อถือไม่ได้เลย คิดจะสั่งต่อเรือก็สั่ง แต่พอรับมอบเรือแล้วกลับ ไม่กล่าวสิ่งใดก็ส่งคืน ข้ายังให้พวกเรามารับกลับไปเองอีก เกรงว่าจะรังแก กันเกินไปแล้ว" อินซิวหลิวพูดด้วยใบหน้าโกรธเกรี้ยว

"เรื่องนี้..." พ่อบ้านล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง "แม่นางอิน รายละเอียดในเรื่องนี้
ข้าจะบอกท่านในภายหลัง ใจเย็นๆ เถอะ พวกเราไปคุยกันด้านใน..."

"ข้าไม่ได้มานั่งคุย ไปเรียกเจ้าคนที่ยิ้มเยาะเรื่อของข้าออกมา ข้าจะคุย
กับเขาด้วยตัวเอง"

อินชิวหลี่ไม่ใช่คนที่ใครจะมารังแกกันได้ง่ายๆ

เรื่องที่นางออกแบบล่วนแต่เคยได้รับคำชม ไม่เคยถูกลบหลู่เช่นนี้มา
ก่อน ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ต้องได้ยินคนผู้นั้นเอ่ยถึงสาเหตุด้วยตนเอง ไม่ว่าจะ
เขาจะใหญ่โตมาจากไหนก็ตาม

"เอ่อ แม่นางอิน คือว่า..." พ่อบ้านชี้ไปยังร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างหลังนาง
ด้วยที่ท่าล่ำบากใจ

อินชิวหลี่หันขวับไปมอง เกือบชนเข้ากับบุรุษร่างสูงด้านหลัง

ทันทีที่เห็นอีกฝ่าย นางก็อดจ้องมองไม่ได้ ประการแรก เขารูปร่าง
สูงใหญ่ แม้ร่างกายจะไม่กำยำ ทว่าเมื่อมายืนในระยะประชิดเช่นนี้ก็ทำให้
นางรู้สึกอึดอัด ประการที่สอง รูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายนั้น...

ใบหน้าโดดเด่นแต่ให้ความรู้สึกเย็นเยียบ โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้น
ทางตาดกสูง แววตาเย็นยะเยือกราวกับจะจ้องให้คนตัวแข็งหนวดตายได้
ทำให้คนไม่อยากจะเข้าใกล้ ใบหน้างดงามยิ่งกว่าผู้หญิง

นางยืนจ้องดวงตาคู่นั้น ความเย็นยะเยือกในดวงตาคู่นั้นยิ่งเพิ่มทวีคูณ

"ไม่ต้องทำให้ตกใจด้วย" อินชิวหลี่จ้องมอง จากนั้นก็หันหน้ากลับไป
ยังพ่อบ้านคนเดิม "รีบไปตามเจ้าสำนักพวกเจ้าออกมาซิ ข้าไม่มีเวลาร่าง
มารอเจ้าสำนักของพวกเจ้าทั้งวันหรอกนะ"

"แม่นางอิน..." ใบหน้าของพ่อบ้านฉายแววเห็นอกเห็นใจ

แม่มางผู้นำสงสารกำลังจะเผชิญกับเพลิงโทะสะของนายท่าน ช่างนำ
สงสารเสียจริง

"คนที่เจ้ากำลังถามถึงคือข้า" ในที่สุดชายร่างสูงก็เอ่ยขึ้น

"ท่านคือคุณชายเก่าแห่งสกุลฮั่วที่หัวเราะเยาะเรื่อของข้างั้นหรือ"
อินฉิวหลีหันหน้าไปเผชิญกับร่างสูงด้านหลัง นางต้องใช้แรงกำลังอย่างมาก
จึงจะบังคับตนเองไม่ให้ก้าวถอยหลัง

เขาจะเป็นเจ้าสำนักเดินเรือใต้หล้าได้อย่างไร ไม่มีใครในเมืองหลวง
ไม่รู้จักตำนานเล่าขานของสำนักเดินเรือใต้หล้าที่สามารถครอบครองกิจการ
เดินเรือเหนือใต้ได้อย่างไม่น่าเชื่อ เล่ากันว่ากิจการของสำนักเดินเรือใต้หล้า
ยิ่งใหญ่เกรียงไกร แต่ชายเบื้องหน้านี้ดูอย่างไรอายุก็ไม่น่าถึงสามสิบ มีตรง
ไหนดที่ทำให้เชื่อได้ว่าเป็นผู้กุมอำนาจกิจการเดินเรือที่เล่าขานกันผู้นั้น

ฮั่วจี้เก้อกระตุกมุมปากเผยรอยยิ้มเย็นชา อินฉิวหลีต้องสูดลมหายใจ
เข้าเต็มปอดก่อนจะขึ้นสู่วันสำเภาไปยังโบน้าเขา

"สีหน้าเยาะยิ้มเช่นนี้ใช่หรือไม่!"

ปฏิกิริยาของนางทำให้เขาตกตะลึง คนทั่วไปเห็นอาการยิ้มเยาะเย็นชา
ของเขาก็มักจะกลัวลนลาน โดยเฉพาะบรรดาลูกน้องของเขาทุกคนเพียง
แค่เห็นรอยยิ้มเช่นนี้ต่างก็พากันผงะถอย ธิบหาข้ออ้างหลบหนีตายกัน
จ้าละหวั่น กลัวว่าหากไม่หนีจะยิ่งอนาคตไปกว่านี้ ทว่าแม่มางน้อยตรงหน้า
กลับไม่รักตัวกลัวตาย ซ้ำยังกล้าขึ้นชี้หน้าเขาอีก

เมื่อมองโบน้านางอีกครั้งก็พบว่าที่มุมปากของนางมีรอยยิ้มที่กวาดอยู่
ดูราวกับหวดคราอย่างโรยหน้านั้น ทำให้เขาเกือบจะหลุดหัวเราะออกมา

"เช่นนั้นแล้วอย่างไร เจ้ากล้าต่อเรือที่นำชายหน้าเช่นนี้ เสีย

วิพากษ์วิจารณ์เล็กๆ น้อยๆ ก็ทนรับไม่ได้มันหรือ หึ" ฮั่วจี้เก๋อมองนางด้วยสายตาเย็นชา ไม่รู้จริงๆ หรือนางผู้ร้ายางอายเช่นนี้มาจากไหนกัน

เสียงแค้นหัวเราะของเขาทำให้สตินางขาดผิงลงทันใด คนผู้นี้ช่างน่ารังเกียจเสียจริง!

"วิพากษ์วิจารณ์ชี้ว่าจะไม่ได้ แต่ต้องแจงเหตุผลออกมา มิฉะนั้นหากท่านยกเลิกใบสั่งจองเช่นนี้ พวกเราก็จะไม่คืนเงินมัดจำให้"

ท่าทีของฮั่วจี้เก๋อทำให้อินชิวหลี่รู้สึกหวาดท้อวันกังวลใจ ไม่ได้การแล้วนางจะหวาดท้อใจได้อย่างไร หรือว่าอยู่กับคนประหลาดนานเกินไปทำให้นางประหลาดไปด้วย มิเช่นนั้นโยนางจึงเริ่มรู้สึกราวกับว่ากำลังจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น

"วิจารณ์ั้นหรือ ข้ากลับเข้าใจว่าเรื่องบางเรื่องไม่จำเป็นต้องพูดให้มากความ"

ฮั่วจี้เก๋อไม่อยากสนใจนาง จึงหันกายเดินจากไป

"คนแซ่ฮั่ว หยุตตรงนั้นนะ!" อินชิวหลี่พุ่งตามไปรั้งแขนเสื้อเขาไว้โดยไม่สนใจว่าแววตาคู่นั้นจะเย็นยะเยือกสักเพียงใด และยังไม่สนใจว่าท่าทีของเขาจะน่ากลัวสักขนาดไหน "อย่าพูดครึ่งๆ กลางๆ เช่นนี้สิ ข้าต้องถามท่านให้รู้เรื่องให้ได้!"

ขณะที่ทั้งสองยืนปะทะคารมกันอยู่ที่ประตู คนงานที่มองอยู่พากันสูดลมหายใจเข้าปอดด้วยความกลัวว่าแม่นางน้อยคนนี้จะถูกสายฟ้าฟาด

นางช่างกล้าหาญชาญชัย ไม่กลัวตายเสียนี้กระไร โยจึงกล้าตั้งรั้งแขนเสื้อนายท่านเอาไว้

ขณะที่ทุกคนกังวลใจว่านายท่านจะหักคอแม่นางคนนี้ ฮั่วจี้เก๋อกลับ

เผยรอยยิ้ม พลันพลิกฝ่ามือเกี่ยวแขนและลากนางออกจากสำนักไป

"คนแซ่ฮั่ว! ท่านจะทำอะไร"

ในที่สุดอินทิวหลีกู้รู้สึกกลัวขึ้นมา สองเท้ายึดพื้นไว้แน่น ไม่ต้องการไป แต่สำหรับเขาแล้วนางตัวเบาราวกับนกน้อย นางจึงถูกเขาลากออกไปในทันที

คราแรกนางคิดว่าตนเองจะถูกโยนออกไป ไหนเลยจะรู้ว่าเขากลับลากนางเดินไปทางท่าเรือ

อินทิวหลีกู้ทั้งส่งเสียงร้องทั้งคืนนอน ฝ่ายฮั่วจี้ก็เอากล้าทำตัวหูหนวกไม่รู้สึกรู้สาอะไร ราวกับว่าการที่เขาลากแม่่นางน้อยคนหนึ่งทั้งคืนนอนทั้งส่งเสียงร้องเดินไปตามถนนเป็นเรื่องปกติเสียเหลือเกิน

ในตอนนั้นเองลุงผู้ก็ตามมาทัน นางได้แต่โบกมืออีกข้างเรียกไว้

ขณะที่นางกำลังจะก้มลงกัดมือของฮั่วจี้ก็เอื้อเพื่อให้เขาปล่อยนาง เขากลับปล่อยมือนางอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย นางเกือบจะสิ้นหล่นลงไปโคลง หากไม่ใช่เขาใช้ท่อนแขนโอบรัดเอวนางเอาไว้ เห็นทีนางต้องตกลงไปในน้ำเป็นแน่

"ข้าขอบอกท่านไว้เลย คนน่ารังเกียจ..."

นางยังพูดไม่ทันจบ เขาก็ชี้มือไปยังเรือสำเภาที่ยาวกว่าสี่เมตรซัดจังหวะ

"นี่...ไม่ใช่เรือของโรงต่อเรือสกุลอินทรอกหรือ"

ท้ายเรือยังมีตราประทับของโรงต่อเรือสกุลอิน มีเพียงเรือสกุลอินเท่านั้นที่จะมีตราสัญลักษณ์เช่นนี้ แต่พื้นเรือลำนี้มีน้ำท่วมขังมากกว่าสองนิ้ว และขณะที่เรือโคลงขยับนั้น น้ำก็รั่วซึมขึ้นมาจากรอยรั่ว ข่างน่าบาดตายยิ่งนัก

"เจ้าว่ามาสิ ระหว่างสินค้าล้าค่าที่จะต้องถูกจมอยู่ในเรือกับเงินมัดจำ สองสามร้อยตำลึงที่พวกเจ้าจะยึดเอาไป สิ่งใดเสียหายมากกว่ากัน"

ฮั่วจี้เก๋อมองเรือลำนั้นก่อนจะหันมามองนาง

"เป็นไปได้อย่างไร แต่ไรมาเรือที่ข้าต่อไม่เคยรั่ว พวกเราใช้ขันทยาเรือ คุณภาพดี แต่ละชั้นตอนทำอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อรับประกันว่าเรือจะไม่รั่วไม่ซึม เหตุใด..."

นางกระโดดลงเรือโดยไม่สนใจว่าเท้าของนางจะจมอยู่ในน้ำ ก้มตัวลงตรวจสอบตัวเรืออย่างละเอียด

ฮั่วจี้เก๋อมองด้วยความตกใจ คิดไม่ถึงว่านางจะกระโดดลงเรือ และยังคิดไม่ถึงว่าใบหน้าที่เต็มไปด้วยความโกรธเข่นนั้นจะซีดเผือดลงในทันใด เช่นนี้

"ความกว้างของช่องประกบไม้ไม่ถูกต้อง ปลายทั้งสองข้างไม่รับกัน ความหนาของกระดานเรือก็ไม่ถูกต้อง ไม้แผ่นนี้ไม่ใช่ไม้การบูร จะเป็นเรือของสกุลอินได้อย่างไร" อินชิวหลิวเอ่ยเสียงแผ่วเบา ใบหน้าซีดเผือด ฝ่ามือสั่นระริกлубแผ่นกระดานไม้ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนางโกรธหรือว่าเสียใจกันแน่ เห็นนางสะเทือนใจเช่นนี้เขาจึงเอ่ยขึ้นว่า

"ดูท่าเจ้าจะเป็นผู้ชำนาญการ เพียงแค่มองก็รู้ว่าเรือลำนี้มีปัญหา เจ้าควรจะรีบลากเรือลำนี้กลับไปโรงต่อเรือ เพราะเรือไม่ใช่แค่รั่วซึมไม่หยุด ข้ายังต้องให้คนมาวิดน้ำออกอีกด้วย มิฉะนั้นถ้าเรือจมลงไปหมด แม้แต่เสากระโดงก็คงหาไม่พบ"

แม้โรงต่อเรือสกุลอินจะไม่ใช่โรงต่อเรือที่ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวง แต่ก็ดำเนินกิจการมายาวนาน ฝีมือยอดเยี่ยมประณีต หลังจากซื้อขายกัน

ครั้งแรกแล้ว หัวใจก็รู้สึกพอใจสินค้าเป็นอย่างมาก แต่สำหรับเรือที่ส่งมางวดนี้ แม้แต่จะเรียกว่าทำอย่างหยาบๆ ก็ไม่อาจกล่าวเช่นนั้นได้ เพราะเรือที่รัฐไม่ควรแก่การเรียกว่า 'เรือ' ที่เขาโกรธก็สมควรอยู่ เดิมที่เขาคิดว่าถูกหลอกเสียแล้ว โกรธจนคิดจะทำให้โรงต่อเรือแห่งนี้หายไปจากเมืองหลวงเสียด้วยซ้ำ

ทว่าบัดนี้เมื่อได้เห็นใบหน้าซีดเผือดและที่ทำตะลึงงันของนาง เขาก็พบว่าการทำให้นางต้องพบกับความสะเทือนใจเช่นนี้หนักหนาสาหัสกว่าความโกรธของเขาเสียอีก ทำทางจะมีอะไรไม่ชอบมาพากลเป็นแน่

ทันทีที่ลุงผู้เดินตามมาด้วยได้เห็นก็ได้แต่อ้าปากค้าง

"คุณหนู นี่คงไม่ใช่เพราะว่า...คุณชาย..."

เสียงของลุงผู้ทำให้อินฉิวหนีหายจากอาการตกตะลึง เข้าใจได้ในบัดดล เรื่องนี้เกรงว่าจะมีสาเหตุมาจากอินซุ่ย พี่ชายของนาง

แม้อินซุ่ยจะเป็นผู้สืบทอดกิจการโรงต่อเรือ แต่เขากลับทำอะไรไม่ค่อยได้เรื่อง นอกจากไม่มีพรสวรรค์ในด้านการออกแบบเรือเช่นน้องสาวแล้ว เขายังไม่มีฝีมือในการต่อเรือและการทำการค้าอย่างเช่นอินอู๋สิง บิดาของเขาคิดอินซุ่ยไม่เคยพอใจในตนเอง มักคิดแค้นเคืองอยู่ตลอดเวลา อยากให้บิดาเห็นความสำคัญของตน ดีไม่ดีเขาอาจจะใช้โอกาสนี้แสดงความสามารถสักครั้ง จึงสลับสับเปลี่ยนเรือที่ส่งมอบลำนี้

"ข้าจะต้องสะสางเรื่องนี้ให้ได้ คุณชายแก้ว ขออภัยท่านจริงๆ ข้าต้องสืบหาความจริงนี้ให้กระจ่าง เรือลำนี้แม้แต่จะถูกผ่าไปทำพินก็ยังไม่ควรค่า ปล่อยให้มันจมลงไปก็ดีแล้ว จะได้ไม่ต้องลอยให้เสื่อมเสียชื่อเสียงอยู่เช่นนี้" อินฉิวรู้สึกโกรธมากแต่กลับไร้อำนาจจะเอ่ยต่อ

เดิมทีนางจะมาคิดบัญชี คิดไม่ถึงว่าคนที่ต้องอับอายขายหน้าก็คือตัวนางเอง นางรู้สึกละอายใจยิ่งนัก ชื่อเสียงที่สั่งสมมาหลายปีนี้ของสกุลอินได้จบสิ้นไปพร้อมกับเรือลำนี้แล้ว

"คุณหนู..." ลุงผู้พุงนางขึ้นจากเรือด้วยความเห็นใจ "ขอภัยขอรับ คุณชายเก่า พวกเราขอตัวก่อน"

ขณะที่ฮั่วจี้เก๋อมองตามอินชั่วพลีที่เดินจากไป ในใจก็รู้สึกหนักอึ้งขึ้นมาทันใด นึกถึงใบหน้าที่เป็นรอยหมึกของนางแล้ว เขากลับรู้สึกว่่าท่าทีที่นางโกรธยังทำให้เขารู้สึกสบายใจกว่าท่าทีเช่นนี้

"เจ้ารู้จักแม่นางอินคนนี้หรือไม่" ฮั่วจี้เก๋อถามพ่อบ้านตู้เทียนเฟิงที่ยืนอยู่ข้างๆ

ตู้เทียนเฟิงนับได้ว่าเป็นรองเจ้าสำนักแห่งสำนักเดินเรือได้เหล่า นอกจากงานสำคัญๆ ที่ต้องให้ฮั่วจี้เก๋อออกหน้าแล้ว งานส่วนใหญ่ล้วนแต่ให้เขาเป็นผู้รับผิดชอบ เมื่อเทียบกับท่าทีเย็นชาของฮั่วจี้เก๋อแล้ว ตู้เทียนเฟิงมักจะมีรอยยิ้มอ่อนโยนบนใบหน้า ท่าทีสบายๆ ที่ทำให้คนรู้สึกอยากเข้าใกล้ การเจรจาการค้าก็ราบรื่นกว่ามาก

หากฮั่วจี้เก๋อเป็นด้านมืดของสำนักเดินเรือได้เหล่า ตู้เทียนเฟิงก็คงเป็นด้านสว่าง

"เพิ่งพบกันครั้งแรก แต่สกุลอินมีลูกสาวเพียงคนเดียว คงเป็นแม่นางอินชั่วพลีไม่ผิดแน่ ได้ยินว่านางเป็นผู้มีพรสวรรค์ในด้านการต่อเรือที่ทำได้ยากยิ่ง เรือที่นางออกแบบล้วนแต่ยอดเยี่ยมกว่าเรือในอดีตของสกุลอินไม่เพียงแต่ทนทาน ยังประหยัดแรงขับเคลื่อน สินค้าคราวที่แล้วน่าจะเป็นฝีมือของนาง ไม่ทราบเหมือนกันว่าโยคุณภาพของครั้งนี้จึงแตกต่าง"

ดูเทียบเฟิ่งอธิบายเสียงเรียบ

เมื่อวานนี้เดิมทีเขาอยากจะช่วยออกหน้าอธิบายแทนโรงต่อเรือสกุลอิน เพราะเชื่อว่าต้องมีการเข้าใจอะไรผิดอยู่เป็นแน่ แต่เมื่อเห็นอาการยิ้ม เช่นนั้นของนายท่าน เขาก็พลันคิดว่าหุบปากไว้น่าจะดีกว่า ไหนเลยจะคิดว่าแม่นางอินจะมาที่นี้ด้วยตนเอง แต่ดูท่าทีของนายท่านแล้วคงได้จริงเกียด แม่นางน้อยผู้นี้กระมัง

ฮั่วจี้เกอไม่ทันได้เห็นรอยยิ้มที่มุมปากของดูเทียบเฟิ่ง ในสมองเฝ้าเวียนวนคิดถึงแต่ใบหน้าเรียวของอินชั่วหลิวกลางคิดในใจว่าแม่นางน้อยคนนี้ไม่เลว ออกแบบเรือเก่งเสียด้วย

หลังจากที่อินชั่วหลิวสืบเรื่องราวจนกระจ่าง แนใจแล้วว่าเป็นฝีมือของอินชุย พี่ชายของนาง แต่นางยังมีทันได้ลงมือจัดการใด ๆ ทันที่ที่บิดานางรู้เรื่องก็โมโหเป็นอันมาก สั่งให้อินชุยเข้าไปโน้ปาดันซี* คอยตัดเผือกเก็บน้ำมันซี ไม่มีคำสั่งก็ห้ามไปทำงานอื่น

เห็นสภาพน่าหดหู่ของพี่ชายแล้ว ความโกรธที่อัดแน่นอยู่ในใจก็ลดลงไปอีกโข ความจริงแล้วความสัมพันธ์ของนางกับพี่ชายก็ไม่เลว อินชุยรักและเอ็นดูนาง ขอเพียงเขาอยู่ เขาก็จะไม่ให้นางทำงานที่ต้องใช้แรง ทว่าในฐานะที่เป็นลูกชายคนโตและลูกชายเพียงคนเดียว อินชุยย่อมมีความกดดัน นางก็เข้าใจที่อินชุยต้องการแสดงความสามารถ แต่การสับเปลี่ยนเรือโดยไม่บอกกล่าวเป็นการกระทำที่หุนหันพลันแล่นเกินไป ยิ่งไปกว่านั้น ผู้สั่งสินค่างวन्दนี่ยังเป็นถึงสำนักเดินเรือได้หล้าผู้ทรงอิทธิพลเหลือคณาใน

* ไฉ่วังคัมะม่วงเช่นเดียวกับต้นรักใหญ่ ยางไม่สามารถทำเป็นน้ำมันเคลือบเงาและสารอุดรูยารอย

นวนานใจ

เมืองหลวง

เมื่อคิดถึงปัญหานี้ นางก็ไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไรดี หากฮั่วจี้เกอจะเอาเรื่องให้ถึงที่สุด โรงต่อเรือสกุลอื่นแม้ไม่จบสิ้นลงในทันใดก็คงต้องค่อยๆ หายสาบสูญไป นางไม่อาจทนเห็นจุดจบเช่นนี้ได้

"ชีวิตนี้ เวลาอะไรแล้ว ทำไมเจ้ายังอยู่ที่นี้อีก" อินอู่สิงเห็นบุตรสาวอยู่ที่โรงต่อเรือก็เอ่ยทักด้วยความแปลกใจ

"ท่านพ่อ" อินชีวิตลีเงยหน้าขึ้น "วันนี้ข้งงานยุ่งมาก ไม่ไปทีว่างได้หรือไม่"

นางอยากจะต่อเรือให้เสร็จ อยากจะให้คนแซ่ฮั่วนั้นไม่อาจเอ่ยวาจาใด ๆ ได้อีก บางทีอาจจะมีโอกาสกอบกู้ชื่อเสียงสกุลอินกลับคืนมาได้

"ชีวิตลี เราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือ นาน ๆ ท่านอ๋องจะมีโอกาสได้พบเจ้าสักครั้ง เจ้าจะบอกว่าไม่ไปตามอำเภอใจเช่นนี้ได้อย่างไร ถ้าไม่ใช่เพราะท่านอ๋องเข้าใจ เจ้าคงไม่อาจอยู่ข้างกายพ่อมาได้ถึงวันนี้ เจ้าทำเช่นนี้ได้อย่างไร" อินอู่สิงไม่มีใครจะพูดกับบุตรสาวด้วยสีหน้าเข้มงวดเช่นนี้บ่อยนัก

แท้จริงแล้วอินชีวิตลีไม่ใช่บุตรสาวแท้ ๆ ของอินอู่สิง แต่เป็นเด็กที่เขาเก็บมาเลี้ยง

ตั้งแต่อินชีวิตลีอายุห้าขวบ นางก็มาอาศัยอยู่บ้านสกุลอิน ทุกคนในสกุลอินต่างเห็นนางเป็นเหมือนคนในสกุลเดียวกัน มีเพียงคนรับใช้เก่าแก่บางคนเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ คนรับใช้อื่นๆ ล้วนไม่รู้ว่าคุณหนูไม่ใช่บุตรสาวแท้ ๆ ของนายท่าน

สองปีก่อนถึงฉินจวินอ๋อง* สืบหาจนพบ จึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วอินชีวิตลี

* จวินอ๋องหรือตัวหลัวจวินอ๋อง เป็นยศรองจากตำแหน่งชินอ๋อง ในสมัยราชวงศ์ชิง ผู้ที่จะได้รับการอวยยศเป็นชินอ๋องต้องเป็นพระราชโอรส พระเชษฐา หรือพระอนุชาขององค์จักรพรรดิ หรือมีฉันทันทีต้องเป็น 'ชาน' คือประมุขของมองโกล

เป็นถึงท่านหญิง มีนามว่าฟูฉ่าอันหลี่ นางพลัดพรากจากครอบครัวมาตั้งแต่ อายุยังน้อย ความทรงจำของนางที่มีต่อวังอ่องจิงค่อนข้างเลือนราง เมื่อมี คนถามถึงชื่อ นางก็มักพูดแต่คำว่า 'อาหลี่' ดังนั้นคนบ้านสกุลอินจึงตั้ง ชื่อให้นางว่า 'ชี่วหลี่'

อินชี่วหลี่เติบโตในสกุลอิน ด้วยเหตุที่บิดามารดารักและเอ็นดูนาง นาง จึงได้ทำงานในโรงต่อเรือ รับผิดชอบออกแบบเรือ พุดอีกอย่างก็คือนางมี อิศรเสรีจนเคยชิน เมื่อคิดถึงว่าต้องกลับไปอยู่ที่วังอ่องแม่เพียงหนึ่งวันหรือ ครึ่งวันก็ตาม นางจะรู้สึกราวกับถูกบังคับ

"ท่านพ่อ ข้าเข้าใจความหมายของท่าน ข้าจะรีบไปรีบมา เรือลำนี้..."
อินชี่วหลี่ลุกขึ้นยืน

"รู้แล้ว พ่อจะให้คนส่งเรื่อนี้กลับไปยังสำนักเดินเรือใต้หล้า และพ่อจะ ไปขอขมาคุณชายเก้าสกุลฮั่วด้วยตนเอง หวังว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจและให้อภัย"

ความจริงแล้วอินชี่วหลี่อยากจะนำเรือไปส่งด้วยตนเอง นางอยากจะดู ว่าฮั่วจี้เก๋อายังกล้ายิ้มเยาะผลงานของนางหรือไม่

"ตกลง ข้าจะไปวังอ่องก่อน" อินชี่วหลี่จัดการขยับแขนเสื้อให้เรียบร้อย

"พ่อเอาเสื้อผ้ามาให้เจ้า เจ้าเปลี่ยนแล้วค่อยไปเถอะ ไม่อย่างนั้นเกรง ว่าท่านอ่องเห็นสภาพของเจ้า คงจะไม่อนุญาตให้เจ้าอาศัยอยู่ที่นี่อีกต่อไป"

อินชี่วหลี่พูดพลางหัวเราะ

"ข้าไม่สวยจั้นหรือ ผมเผ้าก็ไม่ได้ยุ่ง หน้าตาก็ไม่ได้เลอะเทอะ..."

นางปลื้มใจขึ้นได้ว่าเมื่อวานหลังกลับมาจากสำนักเดินเรือใต้หล้า นาง เห็นเงาตนเองในน้ำจึงได้รู้ว่าบนใบหน้ามีรอยดำปื้นใหญ่ ตอนนั้นนางอยาก จะเอาหัวโขกพื้นให้ตายเสียจริง นางขยาดหน้าต่อหน้าฮั่วจี้เก๋อยังไม่พอหรือ

อย่างไร

"ฮ่า ๆ ๆ ยังขาดเครื่องประดับเล็กน้อย เจ้าไม่มีเครื่องประดับผมเลย และยังไม่ใส่กางเกงอีก ให้สาวใช้มาช่วยแต่งตัวสักหน่อยเถอะ พ่อจะรีบไปทำงานแล้ว" อินอุ้ลสิ่งกำชับเสร็จก็เดินจากไป ไม่เปิดโอกาสให้นางได้ปฏิเสธ

"ท่านพ่อ!"

อินชีวลีกระหึ่มเท้า โบกหน้าขมวดมุ่นจ้องมองเครื่องประดับในมือของสาวใช้

หนึ่งชั่วยามถัดมา เรียวคิ้วของอินชีวลีหรือฟู้อันลี้ก็ขมวดมุ่นจนยากจะแกะออก หากนางคิดว่าบิดาต้องการให้นางใส่เสื้อผ้าเช่นนี้เป็นเรื่องจู้จุกจิก สิ่งที่เงินจิวิน้องต้องการให้นางใส่ก็ไม่รู้ว่าควรบรรยายด้วยคำว่าอะไรดี

นางเกล้าผมครอบหมวกปีกแบบสตรีสูงศักดิ์ชาวแมนจู ศีรษะเต็มไปด้วยเครื่องประดับพร้อมปิ่นปักผม นางรู้สึกหนักจนคอแทบจะหัก ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้ที่เท้าของนางยังสวมใส่รองเท้ากระดาษ* ที่ทั้งแข็งทั้งสูง หากต้องเข้าไปเดินในวังหลวง นางกลัวเหลือเกินว่าตนจะล้มพาดจับกับเท้าขยหน้า

"ฮ่า ๆ ๆ อันลี้ของพ่อสวยจริง ๆ พระพันปีทรงอยากพบเจ้ามานานแล้ว ไกล้วนประสูติของพระองค์ นับเป็นโอกาสอันดีที่จะเข้าเฝ้า" เงินจิวิน้องกล่าวอย่างดีใจ

"ท่านพ่อ ข้าต้องไปเข้าเฝ้าด้วยหรือ" อินชีวลีมองเงินจิวิน้องด้วยท่าที่ลำบากใจ

* รองเท้ากระดาษหรือรองเท้าแมนจูเป็นรองเท้าผ้าของสตรีในสมัยราชวงศ์ชิง ตรงกลางฝ่าเท้าเสริมเส้นด้วยไม้สูงประมาณเจ็ดเซนติเมตร ทำให้รองเท้ามองเหมือนกระดาษดอกไม้ที่มีขิงรอง

"พระพันปีทรงรับสั่งถึงสองครั้งแล้ว ถ้าเจ้าไม่ไปก็คงต้องโทษขาดพระประสงค์เป็นแน่" เจิงฉินจวินต้องตอบด้วยน้ำเสียงเข้มงวด

นางจึงได้แต่พยักหน้า โชคดีที่ใกล้จะถึงพระตำหนักพระพันปีแล้ว มิฉะนั้นเกรงว่าขาทั้งสองของนางคงหักเป็นแน่ ผู้คนที่นี้ใส่รองเท้าอย่างไรก็ได้ อย่างไรก็ตาม เดินไปเดินมาในวังหลวงสะดวกกันหรือ นางไม่เข้าใจเลย

ทันทีที่เข้าเขตพระตำหนัก บรรยากาศศึกลับคึกคักดึงดูดความสนใจของนางไปเสียสิ้น ในอุทยานมีอาหารมากมาย ชายหนุ่มหญิงสาวเกรงว่าจะมากกว่ายี่สิบคนบ้างก็นั่งบ้างก็ยืน พระพันปีประทับอยู่ที่ศาลา กำลังมีพระปฏิสันถารกับบรรดาท่านหญิงวัยสะคราญทั้งหลายที่ประทับอยู่ข้างพระวรกาย

อินชิวหลิวว้ายคำนับทันทีที่เจิงฉินจวินต้องส่งสัญญาณเตือน พอเงยหน้าขึ้นก็พบว่าพระพันปีทอดพระเนตรมาที่นางพร้อมเสียงหัวเราะกังวาน

"ดูสิ หน้าตาสะสวยไม่เลว ไยเจ้าเพิ่งพานางมาเข้าเฝ้า เจ้าเข้ามาใกล้ๆ ซิ เจ้าชื่ออันหลิวไช่หรือไม่"

พระพักตร์ของพระพันปีฉายแววอ่อนโยน สุรเสียงที่ตรัสก็ฟังดูนุ่มนวล จากนั้นพระนางทรงกุมมือนางไว้พลางตรัสถามเรื่องต่างๆ มากมาย นางจึงค่อยๆ คลายความตึงเครียดลง

"พรุ่งนี้เป็นวันเกิดของข้า คนพวกนี้ล้วนแต่เป็นท่านหญิงและท่านชายกันทั้งนั้น เจ้าก็ถือโอกาสนี้ทำความรู้จักเสีย อยู่สังสรรค์ต่ออีกสักครู่ อย่าเพิ่งรีบกลับ รู้ไหม"

พระพันปีทรงลูบมือนางเบาๆ อย่างปลอบโยน

"เพคะ ขอบพระทัยพระพันปี" อินชิวหลิวตอบรับด้วยที่ท่าสำรวมกิริยา

ด้วยเหตุที่ศาลาตั้งอยู่สูง นางจึงมองเห็นทุกอย่างในอุทยานได้อย่างชัดเจน นางเห็นคนส่วนใหญ่ไปรวมตัวกันที่มุมหนึ่งของอุทยาน เมื่อนางเพ่งมองอย่างละเอียดแล้วก็พบว่าส่วนมากเป็นหญิงสาววัยสะคราญ มีเพียงคนที่ถูกล้อมตรงกลางที่เป็นชายหนุ่ม

แม้จะอยู่ไกล แต่นางก็เห็นหญิงสาวพากันมองใบหน้าชายหนุ่มคนนั้นด้วยความหลงใหล เขามีรูปร่างสันทัด แม้จะมองจากระยะไกลก็ยังนำมามองโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะท่าทางและรอยยิ้มของเขาช่างดึงดูดสายตาของทุกคน

"อ้อ นั่นท่านชายฮั่วจี้เก้อ บุตรชายรองของรู่ยชินอ๋อง* เจ้ารู้จักหรือ" พระพันปีทอดพระเนตรเห็นสายตาอยากรู้ อยากเห็นของอินชิวหลีจึงตรัสขึ้น

"ท่านชายแห่งวังรู่ยชินอ๋องหรือเพคะ" อินชิวหลีหรีดตามอง เริ่มรู้สึกว่ใบหน้านั้นยิ่งมอญ่ยั้งคุ่นตา

"ใช่แล้ว เขาคือท่านชายที่ใครๆ ในวังต่างพากันชื่นชม เจ้าอยากไปทำความรู้จักกับบรรดาท่านหญิงและท่านชายเหล่านั้นหรือไม่"

พระพันปีมองใบหน้าอ่อนละมุนของนาง ทรงแยมพระสรวลพร้อมผินพระพักตร์กลับไปทอดพระเนตรฮั่วจี้เก้อที่มีศักดิ์เป็นถึงพระนัดดาของพระนาง

"พระพันปี เอ่อ..."

เจิงจินจวินอ๋องยืนมือออกมาด้วยคิดอยากจะยับยั้งเอาไว้ แต่ก็เกรงว่าจะเสียมารยาทจึงลดมือลง ฮั่วจี้เก้อขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ชายเสเพลไร้แก่นสาร เจิงจินจวินอ๋องไม่ยากให้บุตรสาวรู้จักกับเขา เห็นบรรดาท่านหญิงทั้งหลาย

* ในสมัยราชวงศ์ชิงมีการจัดอิสริยยศสำหรับเจ้านายและขุนนางฝ่ายชายไว้สิบสองชั้น ไม่รวมตำแหน่งรัชทายาท โดยตำแหน่งชั้นอ๋องถือเป็นชั้นยศสูงสุด

พากันหลงใหลในตัวฮั่วจี้เก้อแล้ว ผู้เป็นพ่อไหนเลยจะวางใจได้

ทว่าด้วยความอยากรู้อยากเห็นของอินซิวหลี่ นางจึงลุกขึ้นเดินเข้าสู่
วงล้อมนั้น ยิ่งทั้งสองเข้าใกล้กัน ใบหน้าของเขาก็ยิ่งชัดเจน

เขาเงยหน้าหัวเราะเรีงร่าอยู่ตรงหน้านาง ทันใดนั้นก็จ้องมาที่นางพลาง
หุบรอยยิ้ม ใบหน้าที่ไร้รอยยิ้มเป็นใบหน้าของคนคนหนึ่งที่นางรู้จัก...คุณชาย
เก้าแห่งสกุลฮั่ว!

2

อินทิวาลีสวมชุดฉีเผา* งดงามเฉกเช่นสตรีสูงศักดิ์แมนจูนั่งอยู่ใน มุมหนึ่งของศาลา ในมือบิดผลไม้เชื่อมส่งเข้าปาก สายตากวาดมองไปยัง อุทยานมุนั้น นางอยากมองให้ชัดอีกสักหน่อย

แต่ไม่ว่านางจะมองอย่างไร ชายที่ถูกรุมล้อมอยู่ตรงกลางและมี รอยยิ้มเร่าคนนั้นก็คือคุณชายเก๋าสกุลฮั่วที่นางเคยพบเมื่อสองสามวันก่อน

"เป็นไปได้อย่างไร" นางบ่นอุบอิบพลางยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ ขานี้ กลิ่นหอมยิ่งนัก พอจิบคำหนึ่งก็ส่งกลิ่นหอมหวานไปทั่วทั้งปาก สมแล้วที่เป็น ขาชั้นเลิศ

"อินทิวาลี พ่อมีงานต้องไปทำ เจ้ารอให้นางกำนัลพาออกจากวังหลวง เถอะนะ นอกวังมีเกี้ยวของวังเรารอพาเจ้ากลับวัง เจ้าอยู่คุยกับคนรุ่นราว คราวเดียวกับเจ้าสักหน่อย วันหน้าวันหลังอาจจะได้พบกันในงานสำคัญๆ

* ฉีเผา (กี๋เท้า) แปลตรงตัวว่าชุดชาวทองธง สมัยราชวงศ์ชิงหมายถึงชุดคลุมยาวของสตรีสูงศักดิ์ชาวแมนจู ต่อมาได้ดัดแปลงเป็น ชุดกระโปรงรัดรูปแขนกุด ล้นและผ่าข้าง เน้นสัดส่วนของหญิงสาว กลายเป็นชุดประจำชาติจีนในเวลาต่อมา คนไทยเรียกตามสำเนียง แต่จริงว่าชุดกี๋เท้า

อีก" เฉฉินจวินต้องก้าวเข้ามาเอ่ยกับนางเบา ๆ

"ท่านพ่อ ข้าอยากจะไปพร้อมท่าน ท่านพ่อไปทำงาน ข้าก็อยากกลับบ้าน
บ้านสกุลอิน" นางกะพริบตาปริบ ๆ พร้อมกับรอยยิ้มที่น่าเอ็นดู

เดิมทีเฉฉินจวินอ้อนก็อยากค้าน แต่พอได้เห็นรอยยิ้มของนางก็ใจอ่อน
อย่างช่วยไม่ได้ บุตรสาวคนนี้เขาทั้งรักทั้งหวง ทุกครั้งที่นางเผยรอยยิ้ม
เช่นนี้ เขาก็ไม่อาจปฏิเสธนาง ด้วยเหตุนี้แม้จะไม่ยินดี สุดท้ายเขาก็ไม่อาจ
ขัดนาง ต้องยอมให้นางพำนักอยู่บ้านสกุลอินต่อไป

การที่บุตรสาวพลัดหลงหายไปตอนห้าขวบล้วนเป็นเพราะเขาที่พา
นางออกไปเที่ยวนอกวัง มัวแต่นั่งอยู่กับงาน จึงไม่ได้ดูแลนางให้ดี ตอนที่
รู้ว่านางหายไปก็ไม่รู้ว่าหายไปตอนไหน ตามหาอย่างไรก็ไม่พบ เรื่องนี้เป็น
เรื่องที่ปวดรำวอยู่ในใจของผู้เป็นพ่อมาโดยตลอด หลายปีมานี้เฉฉินจวินอ้อง
ไม่เคยหยุดตามหานางเลย โชคดีที่สวรรคค์คุมครอง สองปีก่อนสวรรคค์จึง
บันดาลให้เขาเสาะหานางมาถึงสกุลอิน อินชิวหลีหน้าตาเหมือนแม่นาง
มาก ยิ่งได้ถามถึงเหตุการณ์ที่สกุลอินเก็บนางมาในครั้งนั้น เขาก็สามารถ
มั่นใจฐานะของนางได้ในทันที

แม้สกุลอินจะเป็นคหบดีใหญ่ แต่ก็เข้าใจว่าจะมีศกดาบรรดาศักดิ์
อินชิวหลีจึงถูกเลี้ยงมาอย่างสามัญชนตั้งแต่อายุห้าขวบ อีกทั้งนางยังมีนิสัย
ร่าเริงซุกซน มีอิสระจนเคยชิน ทำให้เขาปวดหัวอยู่พักใหญ่ แม้จะตัดสินใจ
รับนางกลับวัง แต่ไม่ทันถึงสองเดือน พ่อผู้ใจแข็งเด็ดเดี่ยวเช่นเขาก็ต้อง
ยอมแพ้นาง

จำได้ว่าตอนที่บุตรสาวคนเล็กของเขากลับมาอยู่วังอ้องใหม่ ๆ นั้นช่าง
งดงามราวกับดอกไม้แรกแย้ม แต่ผ่านไปเพียงสองเดือน ร่างกายของนาง

ก็ซุบผอม แม้แต่เลือดฝาดบนใบหน้าก็เลื่อนหายไป แม้นางจะทำตัวเรียบร้อย ตามที่เขาต้องการ แต่แววตาที่ไร้อารมณ์ความรู้สึกกลับทำให้ผู้เป็นพ่อปวดแปลบใจยิ่งนัก

นางทำผิดอะไรหรือ เป็นเพราะความเลินเล่อของเขาโดยแท้ ทำให้ นางต้องระหกระเหินอยู่ร่วมลิบปี และเมื่อตามหานางพบ เขาก็จัดการเปลี่ยน โลกใบใหม่ให้นางทันที นางเคยบอกเขาแล้วว่าไม่อยากจะอยู่ในวัง แต่เขากลับ ไม่ฟัง เห็นนางซุบผอมลงไปทุกวัน ทำให้เขาทรมานเจ็บปวดใจยิ่งนัก

หลังจากปรึกษากับอินอุ่สิ่งแล้ว เฉิงฉินจวินอ่อนจึงต้องยอมเจ็บปวด ปล่อยให้นางกลับมาอาศัยอยู่บ้านสกุลอินต่อไป

"อย่าเพิ่งรีบไป รู้จักคนไว้มาก ๆ เกอะ ในที่นี้อาจจะมีคูครองของเจ้า ในอนาคต แต่ฮั่วจี้เกอคนนั้นเจ้าอย่าได้ไปใกล้ชิดด้วยเลย" เฉิงฉินจวินอ่อน กล่าวแล้วก็อดไม่ได้ที่จะกำชับอีกครั้ง

"ฮั่วจี้เกอ? ที่ท่านพ่อพูดถึงคือเขงั้นหรือ" อินชิวหลิมมองไปยังชายหนุ่ม ที่ถูกรุมล้อมราวกับพระจันทร์กลางมวลงหมุดดวงดาว จากนั้นก็เงยหน้าขึ้น สบตาเฉิงฉินจวินอ่อน "เพราะเหตุใดท่านพ่อถึงไม่ชอบเขา"

"ไม่ใช่ว่าพ่อไม่ชอบ แต่พ่อไม่ยอมให้เจ้าคบหากับเขา ในวังมีผู้หญิง หลายคนขึ้นชอบท่านชายผู้นี้ แต่ฮั่วจี้เกอไม่เคยคิดจะแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา เอาแต่เตร็ดเตร่ไร้แก่นสารไปวัน ๆ พ่อไม่ยอมให้เจ้าถูกหลอกเพราะความ ไร้เดียงสา"

ท่านหญิงทั้งหลายพากันอยากจะขโมยหัวใจของฮั่วจี้เกอ ทว่าหลายปี มานี้กลับไม่เห็นว่ฮั่วจี้เกอคิดอยากจะลงเอยกับใคร บุตรสาวของเขาก็ บริสุทธ์น่ารักเช่นนี้ จะให้ท่านชายหลายใจฮั่วจี้เกอมาทำให้นางต้องแปดเปื้อน

ได้อย่างไร หากมิใช่เพราะว่าฮั่วจี้เก้อเป็นพระนัดดาของพระพันปี แม้แต่จะแค้นรู้จักกันเขาก็ไม่ยอม

"เจ้าคะ ข้าเข้าใจแล้ว ท่านพอรีบไปทำงานเถอะ" อินชิวหลีโบกมืออำลาบิดา แต่ในใจยังคงหยุดอยู่ที่ฮั่วจี้เก้อ

เฉิงฉินจวินต้องส่ายหน้าไปมาก่อนจะเดินจากไป

อินชิวหลีเม้มปากรับคำพร้อมรอยยิ้ม เมื่อเห็นเฉิงฉินจวินต้องเดินจากไป นางจึงไปทูลลาพระพันปี หลังจากกล่าววาทานางกำนัลที่นำทางออกมาได้สักระยะ นางก็เดินต่อไปเพียงลำพังในเขตวังหลวง

ความจำของนางดีมาก นางจดจำทางที่เดินเข้ามาได้อย่างแม่นยำ ไม่มีทางหลงเป็นแน่ แต่พอเดินเลี้ยวที่มุมระเบียง นางก็ชนเข้ากับกำแพงมนุษย์

"โธ๊ย!" นางจับจมูก เจ็บจนน้ำตาแทบจะร่วงออกมา "ใครมาขวาง..."

พอเงยหน้าขึ้น นางก็พบกับสายตอันเย็นเยียบของฮั่วจี้เก้อ ใบหน้าไร้รอยยิ้ม เทียบกับชายหนุ่มเมื่อครู่ที่มีรอยยิ้มเรีงร่าในอุทยานของพระพันปี แล้วช่างดูแตกต่างราวกับเป็นคนละคนเสียจริง

"เจ้าเป็นใครกันแน่"

ฮั่วจี้เก้อก้มหน้ามองสาวน้อยงดงามตรงหน้าในชุดฉีผา ใบหน้าอมชมพูลอยเด่นอยู่เหนือคอเสื้อสีดำ ดูแล้วเป็นคุณหนูผู้ดีมีสกุล หากบอกว่านางเป็นท่านหญิง ใครๆ ก็ยอมเชื่อ

เพียงแต่นางมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร หรือว่าเฉิงฉินจวินต้องพานางเข้ามาเกิดอะไรขึ้นกันแน่

"ท่านชายถามว่าข้าเป็นใครจริงหรือ ตอบยากเสียจริง ท่านลองบอก

เรื่องราวของตัวเองมากดู ข้าจะรู้ว่าตัวเองควรตอบอย่างไรดี" อินซิวหลิได้
ฝึปากกลับ

นางจ้องมองใบหน้าของเขา แวดตาประหลาดใจของเขาจ้องมาที่นาง
ยามไร้รอยยิ้มก็เย็นเยียบจนน่ากลัว ยามเปี่ยมรอยยิ้มก็เรไรราวกับดอกไม้
แย้มบาน ไม่อ่าจกล่าวโทษบรรดาท่านหญิงทั้งหลายที่พากันร่ายล้อมรอบกาย
เขา นัยน์ตาของเขาชวนให้เคลิบเคลิ้มราวกับว่าสามารถมองทะลุเข้าไปใน
จิตวิญญาณ ราวกับว่าหากจ้องมองต่อไปก็คงต้องเดินตามเขาไปอย่างว่านอน
สอนง่าย ไหนจะใบหน้าหล่อเหลาคมคายและการแต่งกายที่ดูดี จะดึงดูด
สายตาผู้คนให้หยุดนิ่งได้นั้นก็เป็นเรื่องธรรมดา

เพียงแค่เขาเป็นคนสองหน้า ท่านชายแห่งวังรู่ยชินอ่องกับคุณชายแก้ว
สกุลฮั่วแห่งวงการเดินเรือเป็นคนเดียวกันหรือไม่ สองสถานะนี้แตกต่างกัน
อย่างสิ้นเชิง บุคลิกท่าทางก็ต่างกันราวฟ้ากับดิน หากไม่ไขว่คว้าเคยเห็นด้วย
ตาตนเอง นางจะเชื่อได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนคนเดียวกัน คนเรายามไร้
รอยยิ้มหรือเปี่ยมด้วยรอยยิ้มนั้นแตกต่างกันถึงเพียงนี้เชียวหรือ

"เจ้าเป็นท่านหญิงในเจิงฉินจวินอ่อง หรือว่าเป็นคุณหนูใหญ่โรงต่อเรือ
สกุลอินกันแน่" เขาหรีตาพูด

เห็นท่าที่คุกคามของเขาแล้ว นางรู้สึกมีความสุขยิ่งนัก หลายวันก่อน
นางทำเรื่องน่าอับอายต่อหน้าเขาไปมากพอแล้ว ในที่สุดตอนนี้ นางก็มีโอกาส
เอาคืนบ้าง ไม่ว่าเขาจะมีสองสถานะนี้ได้อย่างไร เขาก็คงไม่ยอมให้นาง
รู้กระมัง เขาจึงรีบตามออกมาเพราะต้องการดูท่าทีของนางเป็นแน่ หาก
เป็นเช่นนั้นก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่นางจะช่วยทำให้เขารู้สึกสบายใจ

"เช่นนั้นท่านเป็นท่านชายแห่งวังรู่ยชินอ่อง หรือว่าเป็นคุณชายแก้ว

สกุลฮั่วแห่งสำนักเดินเรือได้หลักันแน่ รอยยิ้มเรีงรำเมื่อครูของท่านก็
ไม่เลว ทำไมตอนนี้ท่านไม่ยิ้มแล้วละ ไหนท่านลองยิ้มให้ข้าดูหน่อยซิ"

น้ำเสียงของนางไม่ต่างอะไรกับสาว ๆ ในตลาดที่ไร้ชาติสกุลเหล่านั้น
เลย ทำให้ฮั่วจี้เก้อโกรจจนอยากเอามือกระชากคอเสื้อนางโยนออกไปนอก
กำแพงวังนั้ก

ได้เห็นท่าทางกััดพันข่มอารมณ์ของเขาแล้ว นางก็อดหัวเราะเรีงรำ
ไม่ได้

"ถ้าท่านชายไม่มีธุระอันใด ข้าก็ขอลา"

อินชิวหลีย่อดัวแสดงความเคารพต่อหน้าเขา จากนั้นก็หันหน้าเดินจาก
ไป หากไม่ใช่เป็นเพราะนางใส่รองเท้ากระดางทำให้เดินไม่มั่นคงเช่นนี้ นาง
คงเดินจากมาได้สง่างามกว่านี้เป็นแน่

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)